

ΤΙ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ,"

ΤΗΣ Κ. ΑΓΝΗΣ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

Μετά το πρώτο εισαγωγικό άρθρο που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο μας, παρακαλέσαμε την Πρόεδρο του Σοσιαλιστικού Συνδέσμου κ. Αγγή Ρουσσούλου να δώσει σε γενικές γραμμές και με απλά λόγια την σημερινή εικόνα του πολιτικού ρεύματος που ονομάζεται Δημοκρατικός Σοσιαλισμός. Εκρίναμε τούτο απαραίτητο για την λογική συνέχεια της έρευνάς μας.

Όλον τον 19ον αιώνα και τις αρχές του 20ού μέχρι του Α' Παγκοσμίου Πολέμου τα σοσιαλιστικά κόμματα της Εξόχτης στρατολογήσαν τα μέλη τους στην άρχη μόνον άνωμενα στην βουλευτική τάξη και άργότερα και μεταξύ των Ιταλλήλων.

Στα άλλα μέρη του κόσμου, ιδίως στην Αμερική και στην Ασία τα σοσιαλιστικά ρεύματα δέν ανεπτύχθησαν ή μόνο ελάχιστα. Στις μόν άνωμενα πτωχες περιοχές γιατί δέν είχε προχωρήσει ή εκβιομηχάνιση των αντίστοιχων χωρών και δέν είχε σχηματισθή βουλευτική τάξη, στην δέ κατ' έξοχην βιομηχανικήν περιοχήν της Βορείου Αμερικής γιατί οι δυνατότητες πρωτοβουλίας ήταν τόσο άπειρατες ώστε με την μετανάστευση από τις άτις του Ατλαντικού προς τα άνωμενα μεταλλεία εδάρη στα ενδότερα της ήπειρου και προς την Είσημη. Ομοίως, οι δούλονοι διεξέδο οι καταπιεσμένοι από τον καπιταλισμό εργατες.

Τα σοσιαλιστικά κόμματα της Εξόχτης είχαν για βασική τους νοσημή τον μαρξισμό και οι διάφορες τάσεις που εκδηλώνονταν μέσα στους κόλπους τους δέν προχωρούσαν ποτέ πέρα από την θεωρία του επιστημονικού σοσιαλισμού.

Μόνον το Αγγλικό Εργατικό Κόμμα έβημε και πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο μία πολιτική όχι και τόσο δοξόδοξα σοσιαλιστική μεθυστική και σφοδρες μία τακτική έλαστική προσημομένη στις συγκεκριμένες άποψεις της έκαστου εποχής σε ώριμους χώροι, πολιτική για την άποια ανακρίθηκε συχνά από τους γερμανούς και αμερικανούς θεωρητικούς του μαρξισμού.

Η Ουταδερική Ελευθέρωση, ή Ελευθέρωσις της Γ' Αυτοχής και ή διαπάση των σοσιαλιστικών δυνάμεων έκεινον ένω το μεγαλύτερο διάστημα του μεταπολεμικού να αρχίσει με έξυπνες διαπιστώσεις μεταξύ σοσιαλιστών και κομμουνιστών να μόλις από το 1936 και έπειτα από την άποψη του άναρχισμού, σοσιαλισμού, έρωδισμών και πάλι οι δυνάμεις αυτές σε λάτις μέτωπα και έκεινον την λειτουργία δικαίωση και ενοκαλίωση άποδοχών τους κατά το έλαστικό του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ιδίως στη Μέτωπο Εθνικής

Αντιτάσεως στις κατεχόμενες από τον φασισμό και ναζισμό χώρες. Το τέλος της κατοχής και ή περίοδος του ψυχρού πολέμου χώρισαν και πάλι τις δυνάμεις των Αϊκών Μετόχων και μέσα στους κόλπους των σοσιαλιστικών κομμάτων άρχισαν να εκδηλώνονται άνησυχίες για την θεωρητική τοποθέτηση μά και για την πρακτική πολιτική δράση των σοσιαλιστών.

Η εξέλιξη της καπιταλιστικής οικονομίας είχε δείξη ότι οι καταπιεζόμενες από τον καπιταλισμό τάξεις δέν ήταν μόνον οι τάξεις των μισθωτών - εργατών και Ιταλλήλων - μά και οι επαγγελματίες και διατέχνες, οι άργότες και όλες οι μάζες των εργαζομένων, άδιάφορα αν παρείχαν ή όχι έξωστημένη εργασία από την στενή έννοια του όρου.

Η θεωρητική τοποθέτηση του σοσιαλισμού σαν φορέα όχι μόνον της βουλευτικής τάξης μά βλοκίηου του εργαζομένου λαού είχε βοηθ και στη χώρα μας την έκφρασή της στις βασικές άρχες του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΑΑ.

Οι προσπάθειες για την άνασχυρότητα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς που άρχισαν άμέσως μετά τον Β' Πόλεμο, ελγαν από άκοιθως το θέμα ως βάση για τις συζητήσεις μεταξύ των κομμάτων και για τους άμοιβαίους συμβιβασμούς που ήταν άναγκαίοι για μία διεθνή συνεργασία. Έτσι όταν στο Συνέδριον της Σοσιαλιστικής Διεθνούς το 1951 ψηφίστηκε απ' όλα τα σοσιαλιστικά κόμματα που συμμετείχον σ' αυτό το περίφημο Μανιφέστο της Φραγκφούρτης, καθιερώθηκαν μά και σε διεθνές επίπεδο οι άρχες της πλατειάς συμμετοχής όλων των εργαζομένων.

Το Μανιφέστο της Φραγκφούρτης που άποτελεί σήμερα τον καταστατικό χάρτη του δημοκρατικού σοσιαλισμού, υποσχόμε να ποίηε πως άποτελεί τον θροισμό του έδαγισμίου, αυτό σημαίνει την επικράτηση των άρχων που ίνε εφαρμογή το άγγλικό εργατικό κόμμα έως τότε, δηλαδή μιάς πρακτικής προσημομένης στις άνάγκες της εποχής σε κάθε συγκεκριμένη χώρα. Αλλά όμως μέσα σε όρισμένες βασικές άρχες έκφραζόνης και λειτουργίας στο έσωτερικό των χωρών της πολιτικής,

κοινωνικής και οικονομικής δημοκρατίας, στο δε έσωτερικό της διεθνούς δημοκρατίας.

Έτσι ο δημοκρατικός σοσιαλισμός βασίζεται σήμερα:

α) στην πολιτική δημοκρατία, δηλ. στην άμελή λειτουργία του κοινοβουλευτικού συστήματος, στον σεβασμό των άτομικών ελευθεριών, στην κατάργηση όλων των έκτάκτων μέτρων εκεί όπου ισχύουν άκόμη, στην κατάργηση του πολιτικού από κάθε άθιαιρη παραβίαση της προσωπικής του ελευθερίας και της λευθερίας της γνώσης του.

β) στην κοινωνική ή δημοκρατία δηλ. στην άναγνώριση των λεγομένων κοινωνικών δικαιωμάτων όπως είναι το δικαίωμα της βουλευσίας, οι συνδικαλιστικές ελευθερίες, το δικαίωμα στην βγεία, ή προστασία της μητέρας και του παιδιού, ή κοινωνική άσφάλιση, ή διάδοση της παιδείας σε όλα τα κοινωνικά στρώματα με ίσες εύκαιρες μορφώσεως για όλα τα παιδιά του λαού και με ένδχυση έκείνων που δέν έχουν ιδιαίτερη κλίση για τα γράμματα, τις τέχνες και τις επιστήμες.

γ) στην οικονομική ή δημοκρατία δηλ. την έθνικοποίηση (όχι μά μόνον στενή κρατικοποίηση) των βασικών μέσων παραγωγής και άνταλλαγής των αγαθών.

Στον τελευταίον αυτόν τομέα έργων οι περισσότερες διαφοροποιήσεις μέσα στα προγράμματα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς και των σοσιαλιστικών κομμάτων.

Με την συγκέντρωση των βασικών τομέων της οικονομίας σε μεγάλες ή παρχειρήσεις ιδιωτικές, δημόσιες ή δημοτικές, καταργήθηκε κατ' ούσαν πιντο, άκόμη και στα καθορισμένα καπιταλιστικά κράτη, ή άρχη του ελευθέρου συναγωνισμού που ερωθίμζε στην εποχή της φιλελευθέρους οικονομίας απόματα τις τιμές με τον νόμο της προσφοράς και της ζήτησεως.

Οι έθνικοποιήσεις έφθασαν σημεία να έχουν άπορροφήση στις λεγόμενες «δυστικές» χώρες τα 25-30% του παραγωγικού μηχανισμού. Άκόμη και στις ΗΠΑ υπάροχων βιομηχανίες ή μεγάλα τεχνικά έργα που ελέγγονται άμεσα από το Κράτος, είτε για στρατιωτικούς ή και γενικώτερα οικονομικούς σκοπούς.

Το Μανιφέστο της Φραγκφούρτης αντίθετα προς τους θεωρητικούς μαρξιστές του 19ου αιώνα, άναγνωρίζει την ιδιοκτησία και την άτομική πρωτοβουλία στους άμεταρρόντες τομείς της οικονομίας, πάντοτε όμως στα πλαίσια ενός γενικού άτομικού προγραμματισμού. Έάν τότε ή έπαρχω-

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΙ * ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΙ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΜΠΙΑΝ

Κύριε Διευθυντά, πού θρφεύεται ή ιδιαίτερη ικανότης των Έλλήνων να γελοιοποιούν τό πάν; Γούστο είναι; Μοίρα είναι; Καφι είναι; Κατάρα είναι; Όποιοδήποτε τ' αποτελέσματα είναι από την άποψη του χιούμορ καταπληκτικά. Έγώ αϊφνης έχω μα ιδιαίτερη κλίση σιόν άθλητισμό και τὰ σπόρ, δέν θά τό πιστεύεις αλλά έτσι είναι, μ' άρρίσει ή ένταση τής προσπάθειας του ανθρώπου και ξεκινούμε ή άρχομμεθα στό λίγα. Έμείς γεμίζουμε τὰ στάδια και τὰ γηπεδα και φτύνουμε πασατέμπο και φανάζουμε «γκόλ» και γυρίζουμε τό βράδι ευχαριστημένοι γιατί τούς πήρε ο διάολος τόν πατέρα των άλλων πού τούς νίκησαμε, με κάτι τριπλες και νά έβλεπες τό Ανωξυλάκη κλπ. Ένώ όμως όλ' αυτά μ' άρρίσουν δέν είχα ως τώρα διαβάσει ποτέ άθλητικό τύπο. Τί νά τόν έκανα; Σέ δουλειά νά έρισκομαι; Πήρα όμως μα μέρα μα άθλητική εφημερίδα (Δευτέρα πρωί), για νά δω τί έγινε στην 'Ιταλία όπου είχε πάει ή ομάδα μας νά παίξει με τούς 'Ιταλούς. Είδα έναν τίτλο με γράμματα ένα μέτρο και είδα πώς ή ομάδα μας «εσάρωσε ως θύελλα την Μπρέσια» και πήρα νά διαβάσω πώς έγινε αυτό. Σου στέλνω τό φύλλο για νά τό δής. 'Αλλά νά τό διαβάσης όλο. Και τότε θα δής τί άντίπαλο, θεϊκό, μυστηριακό, συνταρακτικό, χριστιανοελληνικό, σπουτυνικολουνικό, ζουλβερινικό, ξετρελλαινωικό, άπίθανο και εθνικό πράμα είναι μα θύελλα πού εξαπολύεται από τόν κολλοσό Καμάρα, τόν άσύγκριτο Θεοδωρίδη, τόν δαιμόνιο Λιάντρο και σαράνει τό πάν και βάνει ένα γκόλ. 1—0. 'Ο ανταποκριτής τής εφημερί-

δας δέν τηλεγραφεί και δέν γράφει αλλά «βροντάνει από τή Μπρέσια» και φαίνεται πού φωνάζει τόσο δυνατά πού τ' άκουσε εδω ο διευθυντής. Και ήτοι νά μήν τό άκούση; Ούτε πολύ ούτε λίγο, ο γκόλς αυτός άνθρωπος πληροφορεί τό νοήμον κοινόν ότι επί στη Μπρέσια «είδαμε τό πρόσωπο του Θεού!» Και προσέτι: «Τό πνεύμα τής Δημιουργίας φανερώθηκε έδώ». Τώρα τί γίνεται παρακάτω από θεούς του 'Ολύμπου; Ημιθεός, Δράκονας κλπ. μήν τὰ ρωτάς. Και είπα μέσα μου. Ένα ώραίο άθλητικό επίτευγμα ελληνικό πού με γεμίζει άλους χαρά και περηφάνεια είναι άνάγκη νά γίνεται «Φανός των συντακτών», «Σάτιρα» ή «Ασουτζίκου». Ηθέλα νά ξέρω έτσι καλλιεργείται τό φιλάθλο πνεύμα, πού σημαίνει φιλότιμη προσπάθεια, γενναιοσυχία και αγνότητα; Κοινώ τω κεφάλι μου με θυσιστία. 'Αλλά τί άλλο νά διαβάσω πού νά μήν έχη τή σφραγίδα τής ελληνικής γελοιογραφίας; Τά πρακτικά τής Βουλής; 'Αρχισ κ' ίκει νά διαβάξω με καρδιωχτύπι την άπόρριψη του κ. Υφυπουργού τής 'Ασφαλείας πού έλεγε πώς θ' απεικάλυτε την προδοσία πού έκανε ένας εσουλένος τής ΕΛΑ. Μικρό πράμα είναι ή προδοσία και μάλιστα από εσουλενή; Και παρακάτω είδα πώς ή προδοσία ήταν κάτι κοινάρες άναμνηστικές πού είχε φέρει απ' τό ανατολικό παραπέτασμα και τις μοίρασε σε κάτι φίλους του στο 'Αγγίνο. Θα πού πής τί τις ήθιλε τις κοινάρες ο χριστιανός σ' έναν τόπο όπου κάνουν ανάλυση αίματος για νά βρούν λόγο νά σε λιανίσουν. Έλα ντί! 'Αλλά νά λή και τό Κρότος την κοινάρδα προδοσία ένα σοβαρά πράματα; Νά σου πώ την μαύρη αλήθεια εγώ είμαι ένας κοινός άνθρωπος πού ό,τι και νά μου πούν δέν ήσυχάζω εύκολα. Π.χ. πιστεύω ότι όπως παντού έτσι και εδω υπάρχουν κατάσκοποι ξένων δυνάμεων. Και φοβάμαι τώρα άκόμη περισσότερο από πριν γιατί κινδυνεύω νά φτάσω σε μα στιγμή όπου θα συλληφθώ κανένας κατάσκοπος και δέν

ρηση, ή αν προτιμάτε την σ τ ρ ο φ ή, αϊτή την κάνει τό Μανιφέστο γιατί επιδιώκει νά ένταχθούν στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο οι αγρότες, επαγγελματίες, θιοτέχνες και έν γενεί ή μεγάλη μάζα του εργαζομένου λαού ή αν τό κίνη γιατί ο οικονομικός προγραμματισμός στην εφαρμογή του άπέδειξε ότι ή κρατικοποίηση όλων έν γενεί των τωμένων τής οικονομίας οδηγεί προς ένα πολυδάπανο και δυσκίνητο γραφειοκρατικό σύστημα πού, σε τελευταία ανάλυση, καθυστερεί άντί νά προωθήσει την οικονομική ανάπτυξη, δέν έχει σημασία. Γεγονός είναι ότι ο σημερινός μετασχηματισμός τής οικονομίας οδηγεί προς την καθήρωση τής λεγομένης «μικτής οικονομίας» έκείνης δηλ. όπου δίπλα στις μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις βαρείας βιομηχανίας, έξηλεκτροισμού, μεταλλείων, μεταφορών κλπ. θα υπάρχουν και θα ένισχύονται, τό συνεταιριστικό κίνημα, ιδίως στις αγροτικές περιοχές, οι δημοτικές και κοινοτικές επιχειρήσεις και ή άτομική πρωτοβουλία στους δευτερεύοντες τομείς τής οικονομίας.

Η όρθή εφαρμογή των άρχών αυτών χωρίς παρεκλίσεις προς τά δεξιά δέν αποτελεί κίνδυνο για τόν σοσιαλισμό, αλλά τούναντίον θα προσελκύση στις γραμμές του τά ευρύτερα έξείνα στρώματα πού θα τόν αναεώσουν και θα του δώσουν την απαιτούμενη δύναμη για την κατάκτηση τής έξουσίας. Στο σημείο αυτό τό ρεύμα του «ρεβιζιονισμού» και άρχισε νά εκδηλώνεται στό προγράμματα των κωιστώων ευρωπαϊκών κομμάτων, όπως τό Γερμανικό, ίπάρχει φόβος μήπως ο-

δηγήσει τά κόμματα αυτά μακριά από τόν σοσιαλισμό. Πολλοί σχολιασται έρμήνευσαν έτσι την στροφή πού έγινε στα μεγάλα σοσιαλιστικά κόμματα τής Κεντρικής Ευρώπης. Η κριτική όμως αυτή είναι άπεροβολική, γιατί δέν είναι τά προγράμματα πού άπομακρύνονται από τόν σοσιαλισμό, αλλά ο φόβος τής κακής εφαρμογής των προγραμμάτων αυτών. Με την σημερινή προσαρμογή των άστικων κομμάτων προς την ιδέα του οικονομικού προγραμματισμού, και την άνάγκη τής εθνικοποίησης ωρισμένων τομέων τής οικονομίας, κινδυνεύουν τά σοσιαλιστικά κόμματα νά ταυτίσουν τις πολιτικές τους επιδιώξεις προς την πολιτική τής δεξιάς και νά χάσουν έκείνες άκριτως τις μάζες πού θέλουν νά προσεταιρισθούν.

Γιαυτό θα έξαρτηθώ τό μέλλον των Ευρωπαϊκών σοσιαλιστικών κομμάτων από την σωστή εφαρμογή του συστήματος τής «μικτής οικονομίας» σε όρισμένο τόπο και χρόνο και εκδηλώσεις όπως έκαναν τό Αυτόνομο Σοσιαλιστικό Κόμμα τής Γαλλίας, ή ώσιωμένη πτέρυγα του 'Αγγλικού 'Εργατικού Κόμματος άποτελούν την άρχή ενός ρεβιζισμού πού θα έξυγιάνη τόν σοσιαλισμό.

Άξίζει νά αναφερθούν εδω ιδιαίτερος οι συζητήσεις πού έγιναν στό τελευταίο Συνέδριο του Βρετανικού 'Εργατικού Κόμματος πάνω στον 4ο όρο του αναθεωρημένου προγράμματος του.

Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός όμως βασίζεται, όχι μονάχα στην έσωτερική μα και στην διεθνή δημοκρατία.

Τό ζήτημα των άποικιακών λαών

άποτελεί τό κυριότερο γεγονός των χρόνων μας. Η πίεση πού άσκούν οι λαοί αϊτοί για νά άνακτήσουν τις πολιτικές τους έλευθερίες και νά προχωρήσουν στην οικονομική τους ανάπτυξη, θα κάνει άσφαλώς ώστε σε 15—20 χρόνια νά μην υπάρχουν πιά μη ανεξάρτητες χώρες. Ο δημοκρατικός σοσιαλισμός επιδιώκει την δόθεια των δουλωμένων λαών για την άποικιαστική τους πολιτικής τους ανεξαρτησίας και την ύποστηριξη των κωισαυπτικών χωρών από τις βιομηχανικά άνεπτυγμένες.

Η πάλη των τάξεων, πού άνέφεραν άλλοτε τά σοσιαλιστικά κόμματα στα προγράμματα τους δέν έκδηλώνεται πιά μόνο μέσα στα έθνικά πλαίσια μιας άνεπτυγμένης οικονομικά χώρας με ύψηλό βιοτικό επίπεδο των εργατών, αλλά μέσα σε διεθνή πλαίσια και είναι σήμερα ο άγώνας των καθυστερημένων χωρών έναντίον των άνεπτυγμένων.

Η διεθνής δημοκρατία πού διακηρύττει και πιστεύει ο δημοκρατικός σοσιαλισμός περιλαμβάνει άκριτως την οικονομική και κοινωνική και πολιτική ανεξαρτησία των άνεπτυγμένων των λαών και την υπάγησης κάθε συστήματος πού στυπάζεται την έκμετάλλευση όχι μόνο του άνθρώπου από τόν άνθρωπο, αλλά και των πτωχών και άνεργών λαών από άλλους λαούς κωισσοειδέους.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΘΟΝΤΟΝ: ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΝΙΑΙΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ ΓΑΛΛΙΑΣ